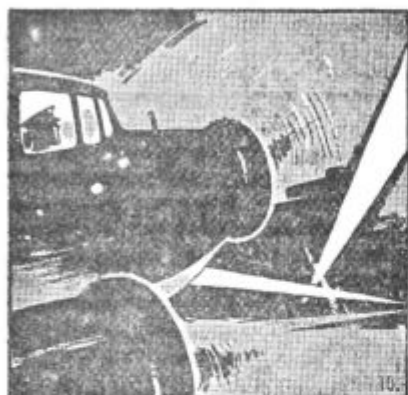

MLADO JUTRO

Št. 44. V Ljubljani, dne 3. novembra 1940 Leto XI.

Z nočnim letalom

John in Mick sta si do podrobnosti ogledovala vse letalske naprave v prostoru za pilota. Mick je mlademu, vedoželjnemu učencu razložil, kaj je smernostno kazalo — v bistvu nič drugega kot radijski sprejemnik z okvirno anteno za določitev kraja in smeri letenja — kaj je variometer ali naprava za opazovanje in merjenje hitrosti dviganja in spuščanja letala, kako deluje samogibno krmilo in še mnogo drugih naprav. John je kar požiral Mickove besede in nič mu ni bilo prav, ko je Mick ugotovil, da se letalo že bliža znamenju pariškemu letališču Le Bourget

in da bo treba misliti na spuščanje. Rad bi bil vedel še več o čudovitih napravah, ki so prav za prav šele omogočile nočno letenje in s tem osvobodile to mogočno sodobno prometno sredstvo velike naravne ovire, saj se je letalo že spuščalo proti p... ploskvi, čez katero so počasi krožili močni svetlobni prameni žarometov. Polovica Johnovega prvega poleta se je končala tako naglo, da je bil deček razočaran.

Letalo je gladko pristalo. Stroj je predpisno zapeljal pred carinarnico, kjer so že čakali pripravljene za pregled francoski cariniki. »Dober večer, mojster Mick«, je nagovoril službujoči carinik pilota, ko je izstopil in se napolnil proti njemu. »Ho, ho, danes pa imate mladega gosta s seboj! Ta pa je lahko ponosen na vašo naklonjenost«. Ko mu je Mick na kratko razložil, kdo je deček in zakaj ga je vzel s seboj, so mu vsi prisotni čestitali da je bilo Johnu kar sitno zaradi tolike ljubeznivosti. Francozi so se mu s svojim nastopom močno prikupili. Eden med njimi je vso posadko letala povabil v gostilnico carinarnice: »Sedaj pa le brž vsi trije z nami na majhno zakusko in okrepijo«. Čeprav je polet iz Londona

v Pariz kratek, se je vendar vsem trem prilegel stalen prigrizek in nekaj to plega čaja. John je še vedno bil središče zanimanja vseh navzočih, ki so mu poklonili lepo sliko pariškega letališča, na katero so se podpisali s neki francoski pilot, mu je podaril majhen model pravega letala, ki se dviga kar z mesta v zrak. Tako je John vesel in zadovoljen pozabil na spanje, čeprav je bil vsak večer ob tem času že v postelji.

Ob istem času so sedeli v majhni umazani krčmi v zloglasni pariški ulici štirje sumljivci, ki so se vneto pogovarjali. Ob kozarcu whiskyja je tekel živahen pogovor, ki ga je eden izmed njih, bivši vojaški pilot Zagoczy za-

ključil sedaj s temile besedami: »Le zanesite se name, Johnsson in jaz bova že odpeljala »voziček«. Ni ga, ki bi namr mogel to preprečiti. Gospoda bova že ugnala, nato zapeljeva pred Ostende, kjer nas čakajo ostali in zatem brž naprej po dogovorjenem načrtu. Se strinjate?« Ko so vsi prikimali, je družba plačala svoj zapitek in odšla. Kakšen »voziček« namerjajo ti možje, ki jih že obraz izdaja, da ne ljubijo sonca in svetlih ulic, odpeljati? Kaj naj njih načrt pomeni? Morda grozi našim prijateljem kakšna nevarnost? Toda ti se je nedvomno ne zavedajo, ker se v prijateljski družbi Francozov tako brezskrbno zabavajo.

Manica:

Cigan in žid

Cigan je nekje iztaknil steklenko žganja. Ves vesel se je podal z njim proti mestu. Ko je ugledal mitnico, se je spomnil, da bo treba od žganja odrediti nekaj dinarjev.

»Škoda bi jih bilo. Morda se bo dalo prikriti,« tuhta ciganček in že stisne steklenko pod suknjič ter prekriža roki na prsih.

»Ali imaš kaj davku podvrženega?« trdo vpraša mitničar.

»Kje bom vzela,« zavjaka cigan.

Čakaj, da te otipam!«

»Ne boš me,« se zareži cigan in steče, kolikor ga nesejo njegove boste noge.

Ali mitničar ima pomagače.

»Za njim!« zakriči in že jo trije korenjaki ucvrejo za ciganom, ki izgine za bližnjim oglom.

Cigan če tudi uren kot je, dobro ve, da bo svojim preganjalcem le težko odpetal. In kakor v svoje odrešenje, butne tam na umazani stezi v starega Juda Izaka, s katerim sta se dobro poznala.

»Za Boga, brate, skrij mi tole! Večno ti bom hvaležen,« zaprosi ciganče Juda in mu pomoli steklenko.

Izak hlastno seže po žganju in ga skrije v svojo dolgo zamazano haljo.

Cigan se zdaj bliskovito zaobrne in skoči na cesto tik pred svoje lovilce. Ti ga urno zgrabijo in tirajo nazaj na mitnico.

»Preiščite rokomavha!« kriči mitničar.

Možaki odpenjajo ciganu obleko, tipajo, vse preiščejo toda — nikjer nič.

»Saj sem trdil, da nimam,« se posmehuje cigan.

»Prav! Toda zakaj si potem tako bežal?« se jezi mitničar.

»Nu, imam pač zdrave noge!«

»Mitničar bi ga bil v svoji besnosti najrajši pretepel Ker pa mu ne more dokazati ničesar, se z gnjevom obrne od njega.

»Črnuharček pa stopa žvižgaje dalje. Po raznih ovinkih se pritihotapi k Izaku

»Jude, brate, daj mi žganjico! Skupaj se bova krepčala z njolo»

Ampak Izak je slab brate. Hinavsko zavije svoje debele oči in zahrešči:

»Oprosti, ciganče! Nesreča! Ko sem hotel skriti tvoje žganje, so mi nenadno odpovedale roke. Steklenka je padla na tla in se razbila.«

Ciganu se zablisejo črne oči. V divjem srdu je videti strašen. Saj je prepričan, da je Izak žganje skrnil in ga bo sam izpil. Ve pa tudi, da če kakršno koli zagode temu lopovu, jo zagode tudi sebi, ker je varal oblast. Če tudi težko, vendar se obvlada in molče izgine.

Minulo je od tedaj nekaj let. Jud je pozabil na ta dogodek. Tem bolj se je pa spominjal nanj cigan.

Bila je velika povodenj. Cigan, ki je taboril tam v gozdičku, je stal ob naraslem potoku, ki je prav tisto jutro poplavljal zasilno brv. Cigan, mlad in krepak, pravkar hoče peš čez potok, ko začuje za seboj čudno javkanje:

»Moj Bog, brvi nikjer, meni se pa tako mudi, — o joh, preloh —.«

Cigan se zaobrne. Pred njim stoji ves sključen — Izak.

Žila na ciganovem čelu se nabrekne.

Ločav nasmeši mu šine okrog napetih usten:

»Aha, ti si, prijatelj Izak. Mudi se ti, praviš. No, če daš za kozarec vina, te pa prenesem čez vodo. Daš?«

»Dam, dam, oh, kako si dober!«

Kakor otroka, vzame cigan suhega Izaka v naročje in stopi z njim v vodo. Na sredi naraslega potoka pa — štrbunk — teledi dedca v valove, sam pa skoči na drugi strani na suho.

»Človek, brat moj, reši me, reši — za Boga milega — se dere Jud.

»Ne morem, brate! Roke so mi prav tako odpovedale kakor takrat tebi, ko si držal moje žganje,« se mu poroga cigan in prepusti Žida svoji usodi.

Stana Vinček:

Vsi sveti

1940

Čuj, brat in sestrjca, vseh mrtvih je dan.
Vsak, ki nam je drag bil in ki ga več ni
ta dan vsaj v spomlnu naj spet oživi,
koč z zemljo, z ljubeznijo naj bo obdan.

Čuj, brat in sestrjca, vseh mrtvih je dan.
Ne pomniš nikogar? Pa vendar še ti
ta dan vsaj tri lučke blesteče prižgi —
saj brat je vsak mrtvi, čeprav je neznan.

Čuj, brat in sestrjca, vseh mrtvih je dan.
Za prednike svoje lastne krvi
katerih življenje zdaj v tebi kipi
naj prvi bo tvoj plamenček prižgan.

Čuj, brat in sestrjca, vseh mrtvih je dan.
Naj druga lučka svetlo gori
na grobu, kjer spanje nevzdravno spi
po težkih bojih vojak nepoznan.

Čuj, brat in sestrjca, vseh mrtvih je dan.
Naj tretja lučka tistim žari
katerih ničesar ostalo ni,
katerim nikdar ne bo grob izkopen.

Čuj, brat in sestrjca, vseh mrtvih je dan
in danes ne veva ne jaz in ne ti
kaj čaka nas v senci bodočih dni,
kaj nam bo svetilo, ko boj bo končan.

Kaj prav za prav zbirate?

Zbiranje ni tako brez pomena, kakor mnogi menijo. Često dobimo tako vpogled v stvari, o katerih bi si drugače komaj mogli napraviti vsaj približno pravilno sliko. Velja pa predvsem zbirati kaj novega, zanimivega.

Nekateri zbirajo škatle vžigalic ali le napise na njih. Taka zbirka iz vsemogočih krajev, dežel in držav je resnično zanimiva, poučna in pri tem še lepo učinkuje. Poznamo dečka, ki se je

posvetil taki zbirki že doslej s precejšnjim uspehom. Stanuje v obmorskem luškem mestu in pogosto zahaja v pristanišče s škatlicami vžigalic v žepu. Te zamenja mornarjem, ki se pripeljejo iz tujine, za škatle tujih vžigalic. Če zve, da bo kateri izmed njegovih znancev odpotoval v inozemstvo, ga obišče in poprosi, da mu naj s poti prinese nekaj vžigaličnih škatlic in še nihče mu ni zavrnil prošnje. Škatlice, ki jih tako zbere, prime s kleščami in jih drži nekaj časa v pari materinega kotliča za kavo. Nato potegne z njih napise, jih posuši, dene v stiskalnico in jih nato nalepi kakor znamke v knjigo s trdimi platnicami in belimi listi papirja. Poleg pa napiše z lepopisno pisavo, kedaj je napis prejel, včasih tudi kako in druge zanimive podatke. Tako si je nabral prav čudovito zbirko znanja o naši zemlji in prilikah v daljnem svetu.

Zlato jabolko

Živela je žena, ki je imela veliko dvorišče. Sredi dvorišča je rasla jablana. Jablana je rodila vsako leto po eno zlato jabolko.

Ko je jabolko dozorelo, je prišla hudobna nevihta in ga odtrgala.

Žena je imela tri sinove.

Nekega leta je rekel najstarejši sin:

»Mati, jabolko bo kmalu dozorelo. Daj mi nož in orehe. Šel bom in pazil na jabolko, da ga ne odnese nevihta.«

Mati je odgovorila:

»Teško ji ga boš iztrgal, sinko! To je nevihta. Z njo se ni dobro šaliti. Komaj jo ugledaš, je ona že bogve kje.«

»Naj gre, toda zdrava ne bo šla iz mojih rok!«

»Prav, sinko! Če že hočeš — tu imaš nož in orehe.«

Sin je vzem nož in orehe. Ko se je zmračilo, je šel pod drevo. Jedel je orehe in gledal proti jabolku. Sedel je in poslušal, od katere strani bo privihrala nevihta. Kmalu se je nebo stemnilo. Nekaj je zažvižgalo. Sin je pogledal — jabolka že ni bilo več.

Šel je k materi in rekel:

»Res je, mati. Z nevihto se ni dobro šaliti. Niti videl je nisem, ko je prišla in odtrgala jabolko.«

Drugo leto je rekel srednji sin:

»Mati, daj mi nož in orehe! Letos grem jaz pazit na jabolko.«

»Tudi ti ga ne boš rešil, sinko! Če pa

že hočeš — pojdi. Tu imaš nož in orehe!«

Ko se je zmračilo, je šel sin pod drevo. Jedel je orehe. Nevihta pa je privihrala nad njegovo glavo in odnesla jabolko.

Tretjega leta je rekel najmlajši sin:

»Daj mi nož, mati! Letos bom jaz stražil jabolko!«

»Orehov ne maraš?« se je zasmejala mati — »Vzemi jih, da boš imel kaj prigrizniti. Jabolko pa — morda ga rešiš, morda ne, ali misliš, da se bo tebi posrečilo, kar se ni tvojima bratoma?«

»Ne smej se, mati! Daj mi nož, kasneje se bova pogovarjala.«

Vzel je nož. Ko se je stemnilo, je brat splezal na drevo in se vsedel blizu zlatega jabolka.

Okrog polnoči je prišla nevihta. Segla je po jabolko. Sin pa je zamahnil z nožem. Ranil jo je. Nevihta je zašumela in se vrnila. Sin pa je odtrgal jabolko in ga odnesel materi.

Ko ga je mati zagledala, je zaklicala:

»Dobro sinko! Prekosil si tvoja dva brata!«

Zjutraj je najmlajši povabil starejša dva, da gredo iskat nevihto. Napotili so se po krvavi sledi.

Hodiyo, hodiyo — pridejo do neke luknje, kjer se je prenehala krvava sled.

»Tu noter je šla,« je rekel najmlajši. »Enega moramo spustiti v luknjo.«

»Spustita mene,« je rekel najstarejši.

Privezala sta ga za vrv in spustila navzdol.

Ko je prišel do sredine, se je prestrašil, zamajal je vrv in brata sta ga potegnili ven.

Spustili so srednjega. Tudi on je kmalu zamajal vrv. Potegnili sta ga ven.

Tedaj je rekel najmlajši:

»Spustita mene! Če bom zamajal vrv, me spuščajta, spuščajta, dokler ne pridem do tal.«

Brata sta ga spuščala, spuščala, dokler ni prišel do dna. Stopil je malo naprej. Zagledal je svetel dvorec. Pokukal je skozi okno. Znotraj so bile tri deklice. Dve sta se igrali z zlatimi jabolki, najmanjša pa se je igrala z zlato miško na zlatem podstavku.

Mladenič je potrkal po oknu in zaklical:

»Hej, deklice, odprite!«

Oglasila se je najmanjša:

»Ali veš, kam hočeš, mladenič? Tu prebiva hudobna nevihta. Zdaj je silno jezna. Vsako leto hodi na gornji svet in prinese zlato jabolko. Zdaj pa je prišla ranjena in ničesar ni prinesla. Če te vidi, te bo pogubila.«

»Zakaj pa vas ne pogubi?«

»Tudi nam ne bo prizanesla. Zato nas je pripeljala sem. A še nas pusti pri življenju, ker ji pazimo na hišo. Zdaj nas obsipa z igračkami.«

»Spustite me noter, deklice,« je rekel mladenič. »Ne bojim se nevihte. K njej sem prišel.«

Oglasila se je druga deklica:

»Beži, dečko! Pojedla te bo! Tudi nas bo pojedla, če te pustimo noter.«

Mladenič pa je odvrnil:

»Odprite mi, odprite! Pogovoril se bom z nevihto in vas rešil.«

Najmlajša mu je odprla. Mladenič je stopil v sobo, kjer je bila nevihta. Tihotoma je stopil k njej in ji porinil nož v srce. Nevihta je izdihnila.

Mladenič je vzel deklice s seboj. Šli so k vrvi. Najprej je privezal za vrv najstarejšo in zamajal vrv. Brata sta jo dvignila. Potlej je privezal srednjo. Tudi njo sta dvignila. Ostala je še najmlajša. Ko je tudi njo zvezal za vrv, je rekel:

»Nemara se bosta brata zaradi tebe sprla in me pustila tu. Naj napravita, kakor hočeta. Če me ljubita, me bosta izvlekla. Če pa ne — Bog z njima!«

Deklica je snela s prsta zlat prstan, mu ga dala in rekla:

»Vzemi ta prstan! Čudežen prstan je to. Če se bosta brata zaradi mene sprla, bom zahtevala čarobno obleko, ki mi jo lahko da samo tisti, ki ima tale prstan. Če te brata ne potegneta ven, boš padel še nižje. Tam sta dva ovna — beli in črni. Če padeš na črnega, boš odšel v spodnji svet.«

Mladenič je zamajal vrv. Brata sta dvignila tudi najmlajšo deklico.

Čez malo časa se je pod mladeničem zasvetlikalo in poletel je navzdol. Letel je, letel — in padel na črnega ovna. Ta ga je ponesel na spodnji svet, potlej pa je izginil.

Mladenič je šel, kamor so ga nosile noge. Hodi hodi — in pride v prestolnico spodnjega kraljestva. Na robu mesta je zagledal majhno kolibico.

PIRNAT

Pokukal je skozi odprto okence. Videl je sključeno ženico. Mesila je kruha. A mesila ga je s slino.

»Pomagaj ti Bog, babical!« je pozdravil mladenič.

»Bog daj dobro, sinko!« je odvrnila starka.

»Babica, ali nimaš vode, da s slino mesiš kruh?«

»Ej, sinko, kaj naj storim! Trpim pred hudim zmajem! Zastržil je vse vrelce. Ne dovoli nam niti kapljice vode, če mu ne damo deklice, da jo požre. Imela sem šest hčera. Dajala sem, dajala — vse sem mu dala. Zdaj mu bo cesar poslal svojo hčer — potlej bo imelo vse mesto dovoli vode.«

»Babical!« je rekel mladenič. »Povej

mi, kje je cesarjev dvor. Pomeniti se hočem z zmajem.«

»Ah, sinko, če bi le mogel, če bi le mogel, če bi le mogel! Mnogo mladeničev je že pogubil prokleti zmaj!«

Babica je stopila iz hiše, pokazala široko ulico in rekla:

»Pojdi po tej ulici in prišel boš pred cesarsko palačo.«

Mladenič je šel k cesarju. Stopil je predenj, se mu priklonil in rekel:

»Častiti cesar, dovoli mi, da jaz odpeljem tvojo hčer pred zmaja!«

Car je zmajal z glavo in odvrnil:

»Ali ni dovolj, da bo umrla moja hčer, tudi ti se hočeš pogubiti?«

»Nič se ne ve, častiti cesar, morda se bova vrnila oba živa in zdrava.«

(Dalje v nadaljnjem.)

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matič! Tukaj Ti odgovarjam na Tvoj novi natečaj. Jurček, ubogi vajenček, ki dela od jutra do večera, si vzame za malico kos kruha in steklenico mleka. Po nesreči pa mu pade na poti v mesto steklenica na tla ter se razbije. Mimo pride mestni pobal in ter se zareži: »Glej-te ga hribovca zabitega! Čudno da še glave ni izgubil!« Nato pa pride mimo dobra deklica ter reče: »Ubogi deček. Danes bo moral biti ves dan lačen!« ter odide žalostna naprej.

Tako sem Ti odgovoril na Tvoje tri silnice ter Ti kličem: Zdravo!

Visočnik Milan, III. razr. mešč. šole, Crešnjevce, p. Slov. Bistrica.

Dragi stric Matič! Jankov bratec Peter je bil bolan. Na vso moč je tožil, kako ga ščiplje po trebuhu. Mati je poslala Janka v lekarno po kisló vódo. Hitro se je odpeljal tja. Ko pa je Peter slišal, kaj se bo zgodilo, je ušel od doma, da bi na kak način preprečil prihod zdravil. Medtem se je pa Janko že vračal z zdravil. Lahko si mislite Petrovo veselje, ko je Janko padla steklenice je prišla tudi mala Francka. Ko minile bolečine v trebuhu. Mimo razbite steklenice je prišla tudi malo Francka. Ko je videla, kaj se je zgodilo in spoznala vsebino steklenice, je rekla: »Ta zdravila bi gotovo pomagala mojemu bratcu Mihcu, ki ima tako grozne bolečine v trebuhu, a nimamo denarja, da bi jih kupili.« in je žalostna odšla naprej.

Uršič Jelka, učenka osn. šole v Ljubljani VII.

Dragi stric Matič! Ko se prvič oglašam v »Mladem Jutru«, Te prav lepo prosim, ne vrzi mojega dopisa v tisti nenastitni koš. Kaj pomenijo tiste tri slike v »Mladem Jutru«? Delavec, ki se pelje s kolesom, je nakupil v trgovini živila. Steklenico z jedilnim oljem je dal v žep nahrbtnika. Steklenica je bila precej velika in malo mastna, pa je padla na tla in se razbila. Deček, ki je šel z njim, se je škodoželjno smejal in si mislil: Zakaj si pa dene tako veliko steklenico v žep. Deklica, ki je šla mimo te nesreče, se je začudila. Kolikšna nesreča v sedanjem času za ubogega delavca. Težko zaslužen denar, poleg pa pomanjkanje jedilnega olja. Ubogi delavec! Te pozdravlja s sokolskim pozdravom

Dušan Schönleib, učencec IV. razr. ljudske šole, Trbovlje I, Retje 85.

Dragi stric Matič! Tudi jaz sem se udeležil Tvojega natečaja, ki mi zelo ugaja. Mislim si, da ne boš vrgel mojega pisma v svoj požrešni koš.

Rudar se pelje s kolesom na delo. V nahrbtniku ima steklenico mleka in kos kruha. Ker je doma nahrbtnik slabo zavezal, se mu je na cesti odvezal in steklenica z mlekom je zdrknila na cesto ter se razletela v črepinje. Mimo je prišel ravno tedaj poredni Mihec, ki se je začel krohotati ter na ves glas kričati: »Rudar bo pa danes namesto malice skozi prste gledal.« Tedaj pride slučajno mimo Anica, ki se ji rudar smilil, pogleda v črepinje in mleko ter reče: »Ubogi rudar ne bo imel danes čisto nič za pod zobe!«

Zdove Jurij, I. razred viš. ljudske šole, Sl. Konjice št. 101.

Deček se pelje s kolesom v šolo. Iz nahrbtnika mu pade steklenica mleka. Součene se smeje razlitemu mleku in črepi-

njam. Deklica se čudi in se ji zdi velika škoda. Deček se ji smili.

Beve Danilo, uč. III. razr. osn. šole v št. Janžu na Drav. polju.

Kaj imam na svetu najrajši. Najrajši imam punčko. Ime ji je Metka. Prinesel mi jo je Jezušček. Imam tudi posteljico in voziček za njo. Teško jo zapustim, kadar grem v šolo, ko pa pridem domov, se začnem takoj igrati z njo. Večkrat jo previjem. Lepo Te pozdravlja

Zdenka Škerlj, uč. II. razr., Ljubljana, Rešljeva 13.

Dragi stric Matič! Prvikrat v svojem življenju sem se oglasil v Tvojem koticu. Vprašal me boš, zakaj se nisem oglasil prej? Nisem bil še tako izurjen v sestavljanju spisov. Bal sem se namreč tvojega nenasičnega koša. Toda, zdaj sem se opogumil in tukaj Ti pošiljam moj prvi prispevek: Razbita steklenica. Po cesti se je peljal deček. Iz nahrbtnika mu je padla steklenica na tla ter se je razbila. »Čemu mi bodo črepinje!« si je mislil ter se je odpeljal naprej.

Mimo je prišel šolarček. Mislil si je: »To bo jezen kolezar, ki si bo na črepinjah predrl kolo!« Brcnil je v nje ter odšel dalje. Za njim je prišla deklica. Začudila se je: »Joj, kdo je pa toliko kave poll? So-sedova Anica pa še mleka ne dobi! Ko so pa taki revčki!« Še enkrat je vzdihnila ter je odšla po cesti naprej.

Upam, dragi stric Matič, da moje pisemce ne bo zgrešilo poti v koticček »Mladega Jutra!« Zdravo! Te pozdravlja

Božidar Robida, dijak I. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matič! Na vprašanje »Kaj imam na vsem svetu najrajši, je pač najlažje odkritosrčno odgovoriti. Najljubša na vsem svetu mi je moja ljuba, dobra in skrbna mamica. Res dobro se mi godi, vedno skrbi, da sem snažna in lepo oblečena pa da nikdar nisem lačna.

Veselim se, kadar dobim v šoli kako petico, kajti rada mamici napravim veselje in ji pokažem, kako jo imam rada. Vselej dobim od mamice poljubček in podobico, časih celo 5 din za hranilnik. Zvečer ko grem spat vedno molim in prosim ljubega Bogá, da mi ohrani mojo zlato mamico. Te prisrčno pozdravlja Tvoja

Jelšava Besednik, IV. razr. II. drž. dekl. šole v Ljubljani.

Dragi stric Matič! Ker se danes prvič oglašam v Tvojem koticu, Te prosim, da ne boš mojega pisma vrgel v koš. Pošiljam Ti spis k slikl v »Mladem Jutra«. Janezek se pelje s kolesom v šolo. V nahrbtniku si je vzel s seboj mleko. Med vožnjo mu zdrkne steklenica na tla in se razbije. Za njim hiti Peter v šolo in se mu

škodoželjno posmehuje, češ »menj se kaj takega ne more zgoditi, ker se ne peljem s kolesom.« Nato pride Marjetica, zagleda razbito steklenico z razlitim mlekom, pa prestrašeno zakriči: »Joj, skoraj bi stopila v črepinje, komu neki se je tu zgodila nesreča!« Te pozdravlja Tvoja zvesta čitateljica »Mladega Jutra«

Jelšava Besednik, IV. razr. II. drž. dekl. šole v Ljubljani.

Dragi striček Matiček! Dolgo si že želim biti Tvoj prijatelj, a do danes si še nisem upal, sedaj pa, ko obiskujem že I. razred srednje šole in me v šoli že vikajo, si pa mislim, da tudi s Teboj lahko dopisujem. Pridružujem se k Tvojemu vprašanju, kaj pomenijo te tri sličice.

Peterček se pelje na šmarno goro. Ko se bliža št. Vidu, mu zdrkne steklenica s čajem na tla. Ubogi Peterček tega niti ne opazi. Tudi porednega Mihca pripelje pot mimo mlake. Ta porednež prasne v smeh in reče za odhajajočim Peterčkom: »Peterček, ali seješ steklenice s čajem?« Pridna Milena hiti na Sv. Katarino. Ko zagleda črepinje, reče prestrašena: »O ti ubogi Peterček, sedaj ti bo krulilo v želodcu!« Lepo te pozdravlja

Maver Emil, dijak I. a I. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matič. Danes se prvič oglašam v »Mladem Jutra«. Ker se dosedaj iz naše vasi ni nihče oglasil, sem se namenil, da jo jaz malo opišem. Moja vas se imenuje Liboje. Leži na levem bregu Savinje. Skozi vas teče potok Bistrica, v katerem se poletj kaj radi kopamo in plavamo. Vas je obdana od visokih hribov, poraščeni z iglastim in listnatim drevjem. Na majhnem griču stoji cerkev »Sv. Neže«, odkoder je zelo lep razgled proti Petrovcam. Šolo imamo 4-razredno. Lepe pozdrave Ti pošilja

Laznik Edvard, uč. III. razr. ljudske šole Liboje.

Dragi stric Matič! Danes se prvič oglašam v Tvojem natečaju. Odgovarjam Ti na sličice, ki so bile v »Mladem Jutra«. Mladí šolarček se je peljal s kolesom v šolo. Ker doma ne bo imel kosila, mu je mamica vtaknila v nahrbtnik steklenico kave in kos kruha, nevedoč, da je nahrbtnik raztrgan. Med vožnjo mu je steklenica padla na tla in se razbila. Mimo teh čreplinj je prišel cestni fantalin in se smeje tej nesreči. Prišla je tudi neka deklica, ki se ji je smilil deček, ker bo moral biti brez kosila. Zdravo! Te pozdravlja

Rastohar Zvonko, dij. kl. gimn. v Ljubljani.

Rešitev posetnic
Sadjar, mornar, brodar.